

Istenkereső írástudók közössége

1. Istenkereső vagyok?

Ki az istenkereső?

Aki úgy látja, úgy vágyja, hogy van számára Isten. Feltételezi, hogy van, létezőt keres. Számtalan kérdése, elbizonytalanodása ellenére, sőt még inkább ezek ösztönző hatására keres. Amit talál, azt elraktározza, beépíti, de ha úgy ítéli, akkor félrerakja, kirotálja a tisztább továbblépés érdekében.

Célirányos ez a keresés. Nem szélről lengetett nád, nem mindenféle szélnek játékaúl lobogó zászló. A valamit megtapasztalt és valakit meglátott ember keresése ez. Fejlődés ez, ami nem más, mint „a hívő növekedése a hitben, nem pedig a hité a hívőben” (Albertus Magnus). A világ rendetlenségnek látszó sokféleségében megsejti Isten jelenlétét, amikor szeretet-rendet fedez fel a sokféle szeretetlenségben. Az emberi élet megmaradó, időtálló értékeinek jézusi bemutatása szintén Isten jelenlétét sejteti számára. A törvényszerűségekhez igazodás és a jézusi morális megújulási törekvés menti meg attól, hogy keresés címén, mindent megkérdőjelezés címén végigcsapongja az életét. A keresés így lesz építkezéssé. Az istenkereső így igyekszik felépíteni a maga Istennek tetszeni akaró életét. Megtapasztalja, hogy mindezt felettebb szerényen kell művelnie, tudván, hogy „nem az énekes szüli a dalt: a dal szüli énekesét” (Babits: Mint forró csontok).

Szerény ez a keresés. Minden kimondott kijelentésnek meg kell elégednie azzal, hogy vallomás, nem pedig hittétel. A tévedhetetlenség igénye minden erős személyiség nagy kísértése és minden hatalmi struktúra alapvető jellemzője. A fejlődőképes személyiség minden megszerzett tudása arról szól, hogy még mennyi mindent nem tud. A szerénység ugyanis nem elsősorban lelkiismereti kérdés, sokkal inkább a realitások ésszerű tudomásul vétele. Belátása korlátainak, elismerése a vágyaim és eredményeim közötti nagy-nagy különbségnek. A szerény istenkeresés azt a pozitív szemléletet is jelenti, hogy megfogalmaztam elért eredményeimet, tájékozódjam gyümölcsseim alapján arról, hogy vajon azon az úton haladok-e, amelyet istenkeresésem útjául választottam.

2. Írástudó vagyok?

Ki az írástudó?

Aki a már belátott és megélni akart értékszempontját harmóniába hozza a teremtett világ rendjével és az emberi szívekbe ojtott, jóra való elhivatottsággal. Ennek a rendnek és ennek a jóra hivatottságnak hirdetője. „Az időhöz és érdekhez nem kötött Igazság és Erkölc szolgálója” (Schöpflin Gy.). Szolga, aki ha kell, a „fék szerepét tölti be” (J. Benda) a rosszkor és rossz irányba mozduló többiek felé. „Hű katonája az Életnek... és nem ismer más vezért Istennél” (Babits). Felülről és belülről vezérelt ember, aki embertársi kapcsolatait is e szerint rendezti: nyitott mindenre, ami érték, nem tartja más zsebében lelkiismeretét, akkor sem, ha azt a mást mesternek, lelki atyának, közösségvezetőnek, szülőnek hívják. Az önfejűségtől és az uralkodni akarástól, vagyis az árulástól az mentheti meg, hogy a maga fejlődésre hivatott lelkiismereti hangja mellett nagyon odafigyel a hasonlóan elkötelezettek testvéri hangjára is. Tudatosítván, hogy „minden beszédnek hallgatással és meghallgatással kell kezdődnie.” (Babits).

Írástudónak lenni **szellemi életet és lelki életet** jelent, és ebből táplálkozó **küldetést**. Aki erre való küldetését elfogadta, akik erre szövetkeztek, azok is emberek. Éveink száma növekszik, de jellemhibáink inkább felerősödnek, mintsem elhalnának. Belefáradás és csalódás hullámvölgyei fájó, de természetes jelenségek. Amikor ez az állapot elhúzódó, akkor megdő az árulás veszélye. „Az írástudó nem azzal lesz áruló-

vá, ha nem megy egyenesen a Csillag felé, melyre ujjja mutat. Az árulást akkor követi el, ha nem is mutat a Csillagra” (Babits, 1928). Ez a Csillagra mutató az írástudó örlángja, amelynek őrzése létkérdés, és az ismét fellobbanás és lángolás egyetlen reménye.

3. Közösségi ember vagyok?

Ki a közösségi ember?

A közösségi ember egészségre törekvő ember. Az az ember egészséges, akinek jók a kapcsolatai Istenével, önmagával, embertársaival és a teremtett világgal. Az a közösségi ember, aki másokért éléssel munkálja a maga Istennek tetszésre irányuló fejlődését. A Jézus szerinti közösségi ember kiemelten az adástörvény, a szolgálat és békességteremtés megélésével teszi ezt. Az élet belátatja velünk, hogy ebben az igyekezetünkben nagyon is **egymás irgalmára és biztató éltetésére szorulunk**. Az irgalom azt jelenti, hogy társaim elviselnek engem, és ezzel segítenek nekem is magamat elviselnem. Az elviselés az az erény, amely a szeretet cselekedeteinek legalsóbb szintje, a szeretet örlángja. A biztató éltetés azt jelenti, hogy közös küldetésünkre feltöltjük egymást, és az úton járásban igyekszünk megóvni egymást. A közösség ugyanis fészkek, amelyet valaki összerakott, egybeszeretett, valakik ápolgatnak, s mindez azért, hogy mindenki maga is fészekrakóvá fejlődjön, felnőjön küldetéséhez. Az a közösség, az a fészkek, amely csak „Tábor-hegy” jellegű („jó nekünk itt lenni”, telepedjünk le itt), annak fejlődése megállt az első lépcsőnél. Az a közösség, amely az évek múlásával visszafelődik az első lépcsőjére, az célra rendezettségének sorvadását mutatja. „A toronyba vonulás nem illik a próféta szerephez” (Babits). A Tábor-hegy, a torony arra való, hogy jobban körülnézhessen az ember, hogy feltöltődjön, hogy merjen lejönni, és tegye a dolgát a mindennapokban. A közösség tagjainak ezen túlmenően minél több egyéni (közösségi kapcsolatain kívüli) „közérzetjavító intézkedésre” van szükségük az úton járshoz (hobby, szenvedély, kikapcsolódás...), annál életidegenebb a közösség. A közösségi embernek magának kell eldöntenie, hogy ég-e még az örlángja a lángolás reményével.

A közösségi ember munkálkodó ember. Azon munkálkodik, hogy a közösség az legyen, amire mindannyian vágyunk: vágyva-vágyott találkozás, felüdítő bemelegítés a „mi”-tudat élményébe, feltöltődés a sokféle személyes összeadott kincssel. „Együtt nézünk ugyanabba az irányba”, és együtt munkálkodunk szerény istenkeresőként ugyanazon írástudói küldetésünk teljesítésében. Ez emberhez méltó, ezért érdemes és kell időt, pénzt, szeretetet áldoznom. Ami nem vonz, nem **felüdítő** („id-ház” = „üdv-ház”), ami nem **inspiratív** számomra, az nem az én **küldetésem** tápláló hely. Ennek a helynek megtalálása, ápolása és fejlesztése lét-kérdés. Közösség nélkül, befogadó és kiröpítő fészkek nélkül lőtt lábú madárként repülhetek, amíg bírom, és egyéni mártírok pantheonjába bekerülhetek, de szervesen épülő Isten Országá aligha épül általam a Földön.

A közösségi ember nyughatatlan ember. Keményen elégedetlen önmagával, szelíden elégedetlen testvéreivel. Szomjas, mert munkálkodásában megszomjazott, éhes, mert küldetésében megéhezett. Aki egyszer már oltotta szomját közösségben, lakomázott testvéri közösség szellemi és lelki asztalánál, az egyre többet kíván, és a közösségben kívánja ezt. A közös asztal kínálata mindannyiunkon fordul.

El kell szaporítanunk a szerény istenkereső írástudók jézusi közösségeit a Földön!

Király Ignác